

СУМСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ЮРИДИЧНИЙ ФАКУЛЬТЕТ
ЛІГА СТУДЕНТІВ АСОЦІАЦІЇ ПРАВНИКІВ УКРАЇНИ

**ПРАВОВІ ЗАСАДИ ФУНКЦІОНУВАННЯ ПУБЛІЧНОЇ ВЛАДИ
ЩОДО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ
ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОГО РОЗВИТКУ ТА БЕЗПЕКИ СУСПІЛЬСТВА**

МАТЕРІАЛИ
Міжнародної науково-практичної конференції
(Суми, 19-20 травня 2016 року)

Суми
Сумський державний університет
2016

картографії та кадастру необхідно за рахунок бюджетних коштів здійснити заходи трансформації старого зразка кадастрового номера до формату нового зразка.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Земельний кодекс України: Кодекс України, Закон від 25 жовтня 2001 року № 2768-III // Відомості Верховної Ради України. – 2002. – № 3. – стаття 27.
2. Про присвоєння кадастрових номерів земельним ділянкам для ведення Державного реєстру земель: Вказівка Держкомзему України від 20 березня 2002 року № 12 [Електронний ресурс]. – 2002. – Режим доступу до ресурсу: <http://document.ua/porjadok-prisvoennja-kadastrovih-nomeriv-zemelnim-diljankam--nor15947.html>.
3. Про затвердження Порядку присвоєння кадастрових номерів земельним ділянкам: Держкомзем Наказ, Порядок, Витяг [...] від 15 лютого 2010 року № 168 [Електронний ресурс]. – 2010. – Режим доступу до ресурсу: <http://zakon5.rada.gov.ua/rada/show/v0168675-10>.
4. Про скасування наказів: Держкомзем Наказ від 14 травня 2010 року № 370 [Електронний ресурс]. – 2010. – Режим доступу до ресурсу: <http://zakon5.rada.gov.ua/rada/show/v0370675-10>.
5. Мартин А.Г. Проблеми державного земельного кадастру в Україні [Електронний ресурс]. – 2010. – Режим доступу до ресурсу: <http://zsu.org.ua/index.php>.
6. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо документів, що посвідчують право на земельну ділянку, а також порядку поділу та об'єднання земельних ділянок: Закон України від 05 березня 2009 року № 1066-VI // Відомості Верховної Ради. – 2009. – № 29. – стор. 1066 – стаття 396.
7. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо спрощення порядку набуття прав на землю: Закон України від 05 листопада 2009 року № 1702-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2010. – № 5. – стор. 116 – стаття 40.
8. Про затвердження Тимчасового порядку присвоєння кадастрового номера земельній ділянці: Кабінет Міністрів України Постанова, Порядок від 18 серпня 2010 року № 749 // Офіційний вісник України. – 2010. – № 65. – стор. 83 – стаття 2263.
9. Про затвердження Порядку ведення Державного земельного кадастру: Кабінет Міністрів України; Постанова, Порядок, Вимоги [...] від 17 жовтня 2012 року № 1051 // Офіційний вісник України. – 2012. – № 89. – стор. 183 – стаття 3598.
10. Кулинич П.Ф. Земельні ділянки як об'єкт земельно-реєстраційних правовідносин // Держава і право. Юридичні і політичні науки. – 2013. – № 60. – С. 324-330.

ДЕРЖАВНЕ РЕГУЛЮВАННЯ ОБІГУ ГМО В УКРАЇНІ, ЄС ТА США

Малус А. І.

студентка IV курсу юридичного факультету

Сумського державного університету

Науковий керівник: Чурилова Т. М.

к.ю.н., доцент кафедри СМП юридичного факультету

Сумського державного університету

Застосування біотехнологічних методів у сільському господарстві, аграрній промисловості і продовольстві створюють нові можливості для виробництва більш якісних продуктів харчування, кормів, сировини та енергетичних культур. Сучасні

біотехнології відкривають перед людством значні перспективи та несуть з собою як переваги, так і можливі невідомі ризики та загрози.

Проблеми поширення та використання ГМО стосуються багатьох країн. Отже, важливим є створення таких механізмів реагування, які б максимально забезпечували можливість попередження ризиків, пов'язаних із ГМО. Одним із чинників, за допомогою яких можна попередити або зменшити ймовірні негативні наслідки здійснення генетично-інженерної діяльності, уникнути порушення прав особи є належним чином організоване та здійснюване правове регулювання відносин у сфері поводження із генетично модифікованими організмами.

Враховуючи провідні позиції України в світі як виробника і експортера зернових та колосальний потенціал розвитку виробництва продуктів харчування, створення ефективної та прозорої системи регулювання ГМО є вкрай важливим. З огляду на це, досвід Європейського Союзу та США у створенні регуляторної системи щодо використання ГМО має особливе значення для України.

Важливим принципом європейського права є принцип перестороги. Він полягає у наступному: якщо відсутня наукова впевненість щодо можливості негативного впливу на довкілля внаслідок певної господарської діяльності, така діяльність не допускається. В країнах ЄС найжорсткіший в світі кодекс законів стосовно ГМО. До продуктів з ГМО ставляться обережно, процедура реєстрації ГМО в країнах ЄС є досить складною.

Варто зазначити, що маркуванню не підлягає продукція, вміст ГМО в якій менше 0,9%. Пороговий рівень встановлений ст. 12 (2) Регламентом ЄС 1829/2003 про генетично модифіковані продукти харчування та корми [1].

Важливим є те, що дозвіл на вирощування ГМО присвоюється на рівні ЄС, але останнє слово залишається у держав-учасниць. Згідно з новими правилами, що вступили в силу з квітня 2015 року, будь-яка країна ЄС тепер може заборонити вирощування генетично модифікованих культур на своїй території (навіть при наявності формального дозволу з боку ЄС). Свою особливу позицію національні влади можуть обґрунтувати не тільки загрозами для здоров'я і середовища, але і іншими причинами, пов'язаними, наприклад, з цілями екологічної або сільськогосподарської політики.

Проте насправді в ЄС кожна країна по-різному контролює обіг ГМ-продукції, таким чином, не все так однозначно і говорити, що в ЄС зовсім заборонено вирощувати ГМ-культури не зовсім правильно. Деякі європейські країни і зараз культивують в невеликих масштабах ГМ-сільгоспкультури, наприклад Іспанія має близько 100 тис. га трансгенної кукурудзи. Іноді Чехія її сіє, Словаччина, Португалія. Крім того, ЄС у великих кількостях завозить сою з Бразилії для кормів, і альтернативного джерела постачання немає. Зараз в ЄС зареєстровано 58 ГМО для використання у харчових продуктах та кормах (включаючи кукурудзу, бавовна, ріпак, цукровий буряк) [2].

Політика США щодо генетично модифікованих організмів принципово відрізняється від політики ЄС, адже базується на продукті, а не на процесі виробництва, та розглядає біотехнологію як безпечну за своєю природою, а її продукти як такі, що не відрізняються від немодифікованих аналогів. У США не існує особливих вимог до маркування ГМО, оскільки продукти із вмістом ГМО вважаються еквівалентними звичайним продуктам. В США навіть не прийнято жодного окремого закону про ГМО і використовується законодавство, що було прийнято для звичайних

продуктів. Таким чином, у США продукт вважається безпечним, доки не надано наукових доказів його шкідливості.

Головною запорукою нормального функціонування системи державного регулювання обігу ГМО та продукції з ГМО в Україні є належне нормативне забезпечення функціонування цієї системи. Підписана Україною Угода про асоціацію з ЄС передбачає гармонізацію українського законодавства із законами Євросоюзу, окрім іншого у сфері поводження із ГМО. Отже, процес удосконалення законодавству у цьому напрямку розпочато у 2015 року шляхом внесення суттєвих змін у відповідне законодавство.

Так, до спеціального закону "Про державну систему біобезпеки при створенні, випробуванні, транспортуванні та використанні генетично модифікованих організмів, у вересні 2015 року були внесені зміни які передбачали скасування функцій окремих установ в частині регулювання ГМО. Закон України "Про державну систему біобезпеки при створенні, випробуванні, транспортуванні та використанні генетично модифікованих організмів" тільки частково відповідає вимогам Директиви 2001/18/ЄС про вивільнення у навколишнє середовище ГМО, оскільки чітко не передбачені умови вивільнення ГМО у навколишнє середовище. До того ж, відсутня система присвоєння кожному ГМО унікального ідентифікатора та обов'язковості моніторингу і звітності [3]. Також відповідно до Закону України «Про Основні засади (стратегію) державної екологічної політики України на період до 2020 року» біобезпека повинна бути забезпечена до 2015 року шляхом запобігання неконтрольованому поширенню ГМО в Україні, розробки методів неконтрольованого вивільнення ГМО [4].

20 вересня 2015 року було прийнято євроінтеграційний Закон України «Про основні принципи та вимоги до безпечності та якості харчових продуктів», який за стандартами безпечності харчових продуктів наближує Україну до ЄС. У ст. 39 якого встановлено що на етикетках харчових продуктів, які містять генетично модифіковані організми вмістом більше ніж 0,9 відсотка, а також тих харчових продуктів, інгредієнти (складові) яких було вироблено із зареєстрованих генетично модифікованих організмів із їх часткою в харчовому продукті більше ніж 0,9%, обов'язково має бути зазначено напис «з ГМО». Оператор ринку за бажанням може включити до маркування позначку «без ГМО» [5].

Необхідно зазначити, що сьогодні в Україні повноваження щодо контролю та регулювання питання ГМО належать таким органам: Кабінет Міністрів України, Міністерство освіти і науки України, Державна служба інтелектуальної власності України, Міністерство екології та природних ресурсів України, Міністерство охорони здоров'я України, Міністерство аграрної політики та продовольства України, Державна служба України з питань безпечності харчових продуктів та захисту споживачів.

Подальша робота щодо вдосконалення поводження з ГМО має такі напрями:

- створення мережі акредитованих лабораторій з питань випробувань ГМО з відповідним центром.
- встановлення ефективної системи перевірки і контролю стосовно несанкціонованих ГМО
- встановлення процедур завчасного повідомлення та оцінки ризиків для вивільнення ГМО у навколишнє середовище
- запровадження публічно доступного реєстру місць для вивільнення
- встановлення процедури консультацій з громадськістю.

- забезпечення відповідності продуктів, розміщених на ринку, встановленим вимогам маркування та пакування.

- врегулювати порядок ліцензування генетично-інженерної діяльності.

Крім того, на наше глибоке переконання, держава повинна системно фінансувати та підтримувати наукові довгострокові дослідження щодо впливу ГМО на організм людини і довкілля, а також виробництва екологічно чистих продуктів.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Регламент 1829/2003 Європейського Парламенту та Ради від 6 квітня 2004 року про генетично модифіковані продукти харчування та корми [Електронний ресурс]. – Режим доступу : minjust.gov.ua/file/31778

2. Менів О. І. Про характеристику законодавства України та ЄС щодо використання ГМО при вирощуванні сільськогосподарського призначення рослинного походження / О. І. Менів // Науковий вісник Національного університету біоресурсів і природокористування України. – 2014. – Вип. 197. – Ч. 3. – С. 72.

3. Закон України «Про державну систему біобезпеки при створенні, випробуванні, транспортуванні та використанні генетично модифікованих організмів» від 31.05.2007 № 1103–V [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/1103-16>

4. Закон України «Про Основні засади (стратегію) державної екологічної політики України на період до 2020 року» від 21.12.2010 № 2818-VI [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/2818-17>

5. Закон України «Про основні принципи та вимоги до безпечності та якості харчових продуктів» від 23.12.1997 № 771/97–ВР [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/771/97-%D0%B2%D1%80>

К ВОПРОСУ ОБ ЭКОЛОГИЧЕСКОЙ БЕЗОПАСНОСТИ

Озерова Д. В., Смирнова Е. Е.

студентки III курса Северо-Западного института (филиала)

Университета им. О.Е. Кутафина (МГЮА)

Россия, г. Вологда

Научный руководитель: Воронина Н.П.

к.ю.н., доцент Северо-Западного института (филиала)

Университета им. О.Е. Кутафина (МГЮА)

Россия, г. Вологда

«Ни за какие деньги мы не сможем купить новую планету, и у нас остался единственный шанс спасти наш мир»

Друнвало

Укрепление экономической и политической стабильности государства, ее национальной безопасности невозможно без решения проблем в области экологической безопасности. В последнее время резко возросло негативное влияние человека на окружающую среду: аварии на АЭС в Гаррисберге (США), Чернобыле (Россия), Японии; утечка ядовитых веществ с химических заводов в Череповце (Россия), Севезо (Италия), Бхопале (Индия). Хозяйственная деятельность человека, развивающаяся быстрыми темпами, как оборотная сторона научно-технической революции приводит Россию к экологическому кризису, так 40% территории нашей страны уже фактически являются зонами экологического бедствия [1].